

ภาษาคำเมือง (ล้านนา)

เขียนโดย ภาษาศยาม

วันอังคารที่ 18 พฤศจิกายน 2008 เวลา 20:24 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 06 กรกฎาคม 2010 เวลา 13:13 น.

ภาษาคำเมือง (ภาษาล้านนา)

กำเดี่ยว : เดี่ยวเดี่ยว

กาสะลอง : ดอกปีบ

กาด : ตลาด

กว่าว : ดอกทองกวาว

เก็ดละหาว : ดอกพุดซ้อน

ข้าว่า : ชาวป่ามีนิสัยดุร้าย

ข้าเจ้า : ฉันทัน , ดิฉัน

ข้าคิด : ผิดประเพณี , สิ่งที่ไม่ดี

ข้า : ทอง

จะอัน : อย่างนั้น

จำถาม : ดอกบานเย็น

จี๋หุบ : ดอกยี่หุบ

เจ้า : ฉิ้น , ดิฉิ้น

น้ำฉา : ต้นก้ามปู

ชอมพอ : ดอกหางนกยูง

ดอกแก้ว : ดอกพิกุล

ดอกด้าย : ดอกหงอนไก่

เดือนดับ : แรม ๑๕ ค่ำ

เดือนเบ็ง : ขึ้น ๑๕ ค่ำ

ตำเหิน : ดอกมหาหงส์

ตะหล้อม : ดอกบานไม่รู้โรย

ตุ้งคั่วเป็ง : งามสามเหลี่ยมมีรูปสัตว์ตามปิ่นกษัตริ

แถน : เทวดา

บ่ : ไม่

บัวฝัด : ดอกทานตะวัน

บัวละวง : ดอกพุทธรักษา

ปะ : พบ

บ้าน : บ้านสาย

บ้านเดือน : ดอกรัก

ปิ๊ก : กลับ

เป็น : เขา , เขาทั้งหลาย

ผ่อ : ดูแล , มอง

ผิดผี : วัฒนธรรมชาวล้านนานั้นนับถือผีปู่ย่าตายาย และเชื่อกันว่า

ชาย – หญิงที่ยังไม่แต่งงานกัน ถ้าตะเนื่อตองตัวกันถือว่าผิดผี

พ่อ : ดู่แล , ม่อง

ไผ่ : ไคร

พญาวัน : วันสงกรานต์ ๑๕ เมษายน

เมิน : นาน

แม่่น : ไซ่

แม่่นก่อ : ไซ่ใหม่

ละอ่อน : เด็ก

แล : และ

แลง : ยามเย็น

วันเนา : วันสงกรานต์ ๑๔ เมษายน

สามสี่ : ดอกพุดตาน

สลงเงิน : ชั่งเงิน

สะบันงา : ดอกกระดังงา

สุมา : ขอกล้วย , ขอโพิษ

สุ : เธอ , คุณ ,

หอค้า : ที่อยู่ของเจ้าเมือง

หอมนวล : ดอกลำดวน

แหม : อี

ไหมคำ : ผ้าไหมสีทอง

ไห้ : ร้องไห้

ไหว้สา : ทำความเคารพ

อ้าย : พี่

อู้ : พุด